

Garaczi László

WESZTEG

REGÉNYRÉSZLET

Felzúg a ventilátor, belépek team viewerrel az ügyfél gépébe. Vírustalanítok, frissítek, helyreállítok. Lefoglalom a weszteg.hu domaint. Fáj az ujjam és a csuklóm az éjszakai konzolnyomogatástól. Tájékoztatok, felvilágosítást adok, ajánlatot teszek. Gyorstalpaló számítástechnikai alapismeretek, a laptop első törvénye: ha túlmelegszik, lefagy. Átutalják a munkadíjat, nem adok számlát, pandémia alatt nem szívózik a NAV.

Megbízható rendszergazda vagyok, közepes programozó. Érték hozzá, de nem érdekel különösebben. Örülök, hogy nem vagyok tehetséges, idegesítene a favágás. Munka után nyomok egy Mortal Kombatot, és eldobok tízszer három nyilat a dartstáblámra. Hírek: nem kell maszkot hordaniuk az autistáknak, kórházból szökött betegeket keres a rendőrség, világhálóra költözött Fiona, a vízilóbébi.

Hideget kajálok, chips és konzerv, néha rendelek pizzát, kínait vagy hamburgert. A maradékot kidobom, nem melegítek, nem mosogatok. Ülök az asztalnál, úristen, megint enni kell. Gyorsan megromlanak az ételek, talán mert nem tisztelem a gasztronómiát. Zöld penészszerű a csirkeszárnyon.

Az emberek ráérnek főzni, és jókat kajálnak. Ritkán főzök, és nem eszem finomakat. Nem tudom, mi az, hogy finom. Nincsenek kedvenc ételeim. Minden kaja egyforma. Mintha nem is éreznék ízeket és illatokat. Érzek, de nem érzem a különbséget. Ne legyen bűdös. A reggelit szeretem, mert röviden el lehet intézni. Mint egy gyors akkutöltés vagy alaplemezcsere. Ma kivételesen főzök spagettit, van szósz is hozzá. A kanál öbléne támasztom a villát, a gombóccá tekert tésztaspulnit a számba teszem.

Egy soproni megnyitón ismertem meg Hajnit, akkor még vállaltam külsős melókat. A sörgyár logisztikai és adatkezelési rendszerfejlesztésének koordinálása. Minden estémet a szállodaszobában töltöttem, felszívárgott az étteremből a zene és az ételszag. A cég piárosa hívott el a galériába.

Késtem, hogy elkerüljem a megnyitó ceremóniát. Már csak néhányan lézengtek a termekben, a piáros nem volt köztük. Provinciális posztavangárd, ez a kifejezés jutott eszembe a kiállított tárgyakról. A katalógusból megtud-

tam, hogy a művész nem gyógyít, mert ő maga a fájdalom. Nem tudtam, melyik a művész, mind jókedvűnek tűntek.

Hajni egy zenélő diszkógömb előtt állt pohárral a kezében. A tükrökre bibliai miniatúrákat festett a szenvedő művész. Beszélgetni kezdtünk. Zöld szem, almaillat, fátyolosan rekedt hang, erre mondják, hogy szexis. Ismerős részletek, de az egész, az összbenyomás váratlanul erős. Otthagytuk a galériát, beültünk egy borozóba. Középkorában tanít, én programozok, mindketten rossz alvók vagyunk, és mindkettőnk apja horgászik. Lány léteére jó matekos volt, csupa ötöst kapott számtanból, de gimiben a humán tárgyak kezdték érdekelni.

Megnyomja a filtert, elpattintja az aromakapszulát. Határozottan emeli szájához a poharat. Szinte hadar, annyi a mondanivalója, mintha régóta arra készülne, hogy valakinek mindent elmeséljen. Fékeznie kell magát, hogy időnként elhallgasson, és átadja a szót. Vele ellentétben én lassú vagyok, keresgélem a megfelelő kifejezést, nem tudom a mondatot befejezni. Talán azért bénázok, hogy esendőségemmel a bizalmába férközzek.

A homlokára vagy a feje fölé nézek, hogy legyen időm elkapni a tekintetem a melléről. Rózsaszínű tűzfolt a szegycsontján. Tisztában van két-ségbeesett erőfeszítéseimmel, kérdés, hogy méltányolja-e igyekezetemet, esetleg imponál neki, vagy viszolyogatóan nevetségesnek találja. Nem bámultam a mellét. Képes voltam uralkodni magamon. Egyszerre nyúltunk a pohár után. Összeért a kezünk, összekoccant két köröm.

Amikor a sörgyári melóval végeztem, felkért az önkormányzat egy másik munkára. Az ételszagú szállodából átköltöztem Hajnihoz. Kilátás a hegyre, csilingelő szélharang a konyhában. Kialakítjuk a közös élet szabályait, szokássá tesszük a lelki, szellemi, testi felszínnek összedörzsölését. Eltelik néhány hónap, egy év, és az első villanás emléke kezd elhomályosulni. Felejtés és lebomlás. Az eredeti ráismerés fényének kihunyása. Elhanyagolni a misztériumot, elherdálni, elveszíteni, elárulni.

A perc, amikor megérted, hogy minden megvolt. A *Párhuzamos történetek* felolvasása, Prodigy Bécsben betépve, Görlitzer park, Kaurismäki ösz-szes, golden shower. Ami rejtélyes volt, mámorító és szent, görcsös után-zássá válik. Kontúrjaid elhalványulnak, zavaros lesz, nyálkás és maszatos.

Fülessel porszívózik, zizeg a mobilja az asztalon, hiába kiabálsz, nem hallja. Odaugrasz integetve, rémülten elejti a gégecsövet. Elsírja magát a *Csillag születiken*, és az a durva, hogy te is majdnem. Forró könnyek gyűl-nek a szemedbe. Valami végzetesen félresiklik. Sodródtok az elhülyülésbe, egy giccses melodráma poklába.

Bűnhődsz, és nem tudod, miért: a rokoni színezetet nyerő érzelmek vérfertőző tilalom alá helyezik a dugást. Egyre többször vered ki magadnak. Akkor szeretsz otthon lenni, amikor ő nincs otthon. Megcsalod. Megint megcsalod. Megváltoztatod a mobilod biztonsági kódját. Ugyanazzal a lánnyal csalod meg. Szeretőt tartasz. Új szeretőd lesz. Több szeretőt tartasz egyszerre. Beleszeretsz az egyik szeretődbe. Újra megváltoztatod a pinkódot. Hajni már nem érdekel, Zita érdekel. Visszaköltözöl a szállodába.

Egy középkelet-európai laptopot üzemeltet be Zita albérletében. Kinyitott egy üveg bort. Nagy szemű, hosszú lábú lány, kicsi, hegyes mellekkel. Ugrásra kész, impulzív, lobbanékony. Elmondtam Hajninak, hogy lefeküdtem egy klienssel. Csak annyit kért, hogy ne találkozzam vele többé. Zita felhívott, hogy szaggat a wifije, a routerrel lehet valami gond.

Belekeveredsz valamibe, ami nem törődik veled. Nem kelted fel az érdeklődését, de átveszi az uralmat az életed fölött. Nem tudod, hogy ez már a fatalitás vagy még csak a következmény-nélküliség világa. Véletlenszerű természeti katasztrófák. Recseg, ropog, fénylik, és egyszer csak megérkezel a visszafordíthatatlanba. Fölveszel egy emlékformát. Eltűnsz, felszívódsz egy idegenben.

Áll előtted a múlt, folynak a könnyei, megszakad a szíved. Érinthetetlen fantom. Nem törődsz vele, más a dolgod, be kell laknod az új életedet, be kell vackolódni. Újratervezés. Megismerkedni az új szokásaiddal, rögeszméiddel. Megbarátkozni velük. Egyik valóságból a másikba, nincs hol eltévedni.

Budapestre már egyedül jöttem haza, jó volt újra használni a dartstáblámat. Zita idősebb pasikban utazott, de most becsajozott a változatosság kedvéért. Berlinbe költözött a barátnőjéhez. Időnként írunk egymásnak Messengeren vagy lájkolom a mariannenplatz-i tűzoltósobroknál készült szelfijét.

Formálisan nem szakítottunk: elment egy előadásra, és nem láttam többé. Sybille Koch ökofeminista költő és közíró képekkel és zenékkal dúszított előadástje az Aurórában. Vele lépett le.

Női aktivizmus, klímaváltozás, járványpolitikák. Karl Fishert hallgatott Londonban, a Humboldton doktorált. Több tüntetésen őrizetbe vették, félmillió követő az Instán.

Zita a karantén alatt átképezte magát pékké és műfordítóvá. Azt írta, reméli, hogy sok gazdag elpatkol, mert a vírus demokratikus, és nem válogat. Pár napja elküldte Sybille új könyvének készülő fordítását. *Snábel doktor énekei*. Titkos szerzőtársként infókkal látta el a kelet-európai járványkeze-

lés pikánsabb részleteiről. Műfaj: esszéprózaversdráma. A gyanús könyveknek először csak a nyitó- és záróoldalát olvasom el. Az elején megőrül valaki, a végén leesik egy pohár az asztalról. Bezártam a fájlt.

Bemondtam a böngésző diktafonos keresőjébe, hogy ökofeminizmus. Az első linkről egy kusza kiáltvány nyílt meg, de a Wikipédián találtam egy jó összefoglalást az ökogótika és melankológia szócikk mellett. A nők és a természet kizsákmányolásának ugyanolyan logikájú elnyomó stratégiái. Főzés, mosás, takarítás: naponta tízmilliárd ingyenes munkaóra. A nő társadalmi léte az önértéktől megfosztottság. Reprodukív test, szülőgép. Tiszteletreméltósága az anyasága. Sorsát nem szabad döntések határozzák meg, hanem a nemzet fenntartásának biológiai szükségszerűsége.

Ősszel hívott Hajni, hogy állást kapott Pesten. Visszautasíthatatlan ajánlat. A hangjából éreztem, hogy sejti, arra gondolok, ha kapott is ajánlatot, az nem feltétlenül visszautasíthatatlan. Már az első hétvégén nála aludtam. Hajnalig veszekedtünk. Végig kellett gondolnunk, hogyan tovább. Levonni a tanulságokat, újrahúzni az operációs rendszert.

Januárban láttuk egymást utoljára. Azóta nem randizunk, real life kilőve. Áttranszponáltuk magunkat a virtualitásba. Távkapcsolat. Mail, viber, cset. Mi már a szigorító intézkedések bevezetése előtt elkezdtük a távolságtartást. Azt hittem, nem fog működni, de működik. Létrejött egy viszonylagos egyensúly. Alapszabály, hogy bizonyos dolgokról nem beszélünk. Ha Zitát szóba hozza, vége, de nem hozza szóba. Talán nem is tudja, hogy szakítottunk.

Fotók, festmények, versek. Online filmes és zenés programok linkjei. Helyzetjelentések, egy kihallgatott beszélgetéstöredék. Sürgős esetben telefon. Videocset kizárva. Mostanában hangos beszámolók. Voice message, diktafonos üzenet. Megfigyelések, jegyzetek, álmok, emlékek, kommentárok. Nem mindig küldöm el őket. Fölveszem, meghallgatom, nem tetszik, kuka.

Funkcionális alkeszek vagyunk, napközben elvégezzük, amit kell, este berúgunk. Régen együtt, most külön. Nem minden este. Vezeklőszünetek. Előre kijelölt absztinens és piás napok. A szerzetesi lemondás és a kicsapongó élvezet dinamikája.

Bármiről beszélünk, arról beszélünk, hogy miről nem beszélünk. Tojástánc a vékony jégen. Hogy van, kérdem, hogy vagyok, kérdi. Nem tud aludni, javasolom, hogy igyon nyugtató teakeveréket, ne nézzen filmet éjfél után, számoljon el ezerig. Ezekkel a módszerekkel már mind kudarcot vallott. Akkor jógázzon, a jóga segít, hogy ellazuljon és összeszedje magát. Ahhoz,

hogy jógázzon, eleve összeszedettnek kellene lenni, mondja, ha pedig összeszedett, akkor minek jógázzon.

Józan vagyok, ő már nem biztos. Elkent diftongusok. Azt mondja, el akar utazni Sopronba, hogy megöntözze a virágokat. Hetekre begubózik az albérletébe, most meg elutazik vidékre virágot locsolni. Halaszthatatlan tendő. Meglocsolja a filodendront, és jöhetnek a végítélet lovasai. Nem kommentálok, addig is időt nyerek.

A soproni lakás bérlője SMS-ben tájékoztatta, hogy lelép. Az utolsó hónapot már ki sem fizette, ez a bevétel is megszűnt, és nem könnyű ilyenkor bérlőt találni. A suliban szerződéssel tanít, bármikor kirúghatják. Mikor menne, holnap. Rizikós, csak nyomós okkal szabad elhagyni a lakóhelyet. Kérdés, hogy a locsolás annak számít-e. Utcán ellenőrzik szűrőpróbaszerűen a lakcímkártyát.

Hangsúlyozzák, hogy nincs szó Budapest lezárásáról, vagyis van róla szó. Az új rendeleteket délben jelentik be, és éjfél-től hatályosak. Ha reggel megy, este vissza tud jönni. Másnap már nem biztos. Fölkelsz, és nincs, ami volt: lezárnak egy megyét, eltűnik egy város. Megszűnnek az intézményi funkciók és garanciák. Blokkolják az utakat, macerás, de megoldható. Budapest esetében külön öröm, hogy ellenzéki viperafészek.

Igazam van, de ő akkor is ott alszik. Rendben. Nem vitatkozom. Aludj ott. Ellátom tanácsokkal: ha a vonaton melléül valaki, viselkedjen furcsán. Köhögjön, gyűrögessen papírzsebkendőt, szívja az orrát. Oké, mondja, ezt be fogja gyakorolni.

Megkérdem, jól értem-e, hogy kijárási tilalom alatt elutazik Sopronba virágot locsolni, miközben azok a virágok minden bizonnyal réges-rég elszáradtak. Miért nem kéri meg valamelyik szomszédját. Nem száradtak el, mondja, és a szomszédoknak nincs kulcsuk. Akkor adjon nekik, például a Bokor úrnak. Ő ott a házi buzgó mócsing. Balog úr, javít ki Hajni, de neki biztos nem ad. Miért nem. Mert nem lehet. Értem. Világos. Logikus. Nem lehet. Téma lezárva.

Ne aggódjak, mondja, nem lesz semmi baj. Nem aggódok, de attól, hogy azt mondja, ne aggódjak, aggódni kezdek. Megkérdem, tudja-e, hogy miért állítottak akasztófát a falvak határába járványok idején. Hogy megijeszék a pestist, kérdez vissza bizonytalanul. Nem, így jelezték, hogy mi vár arra, aki megszegi a szükségállapot szabályait. Kösz, mondja, én is szeretlek.